

MLADI
SAMURAJ
PUT MAČA

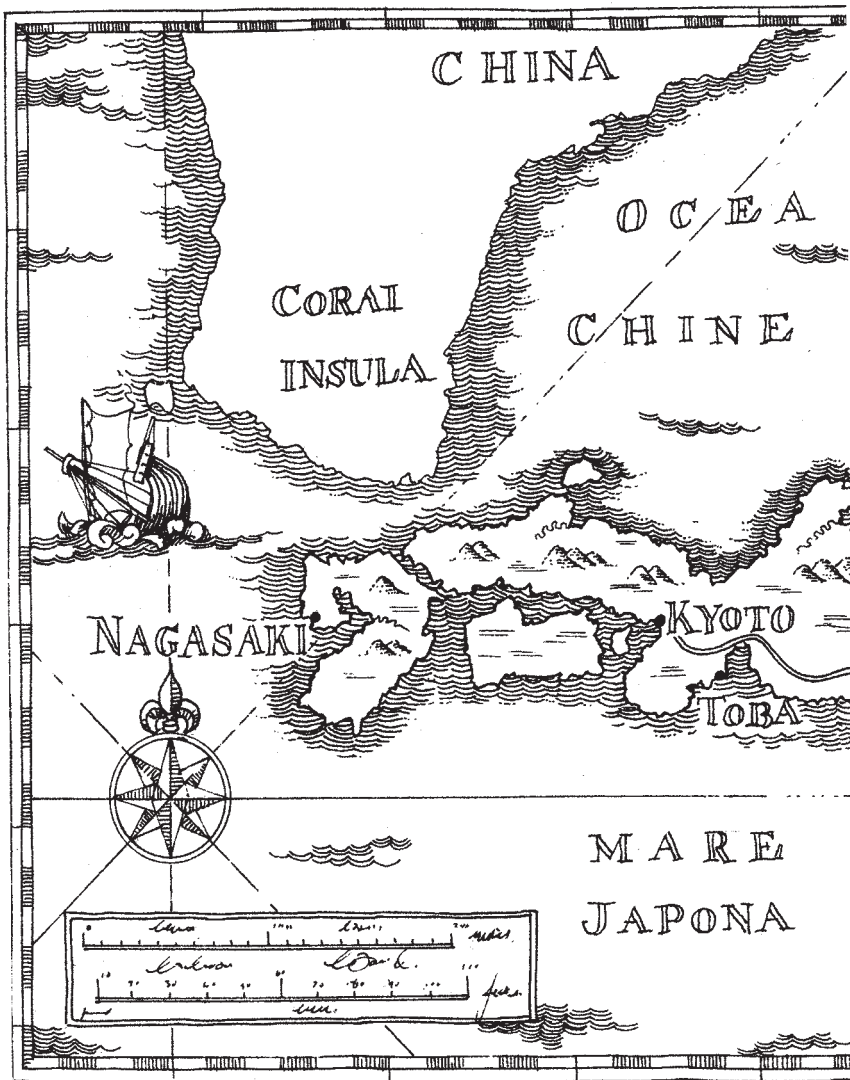
KRIS BREDFORD

Preveo Vladan Stojanović

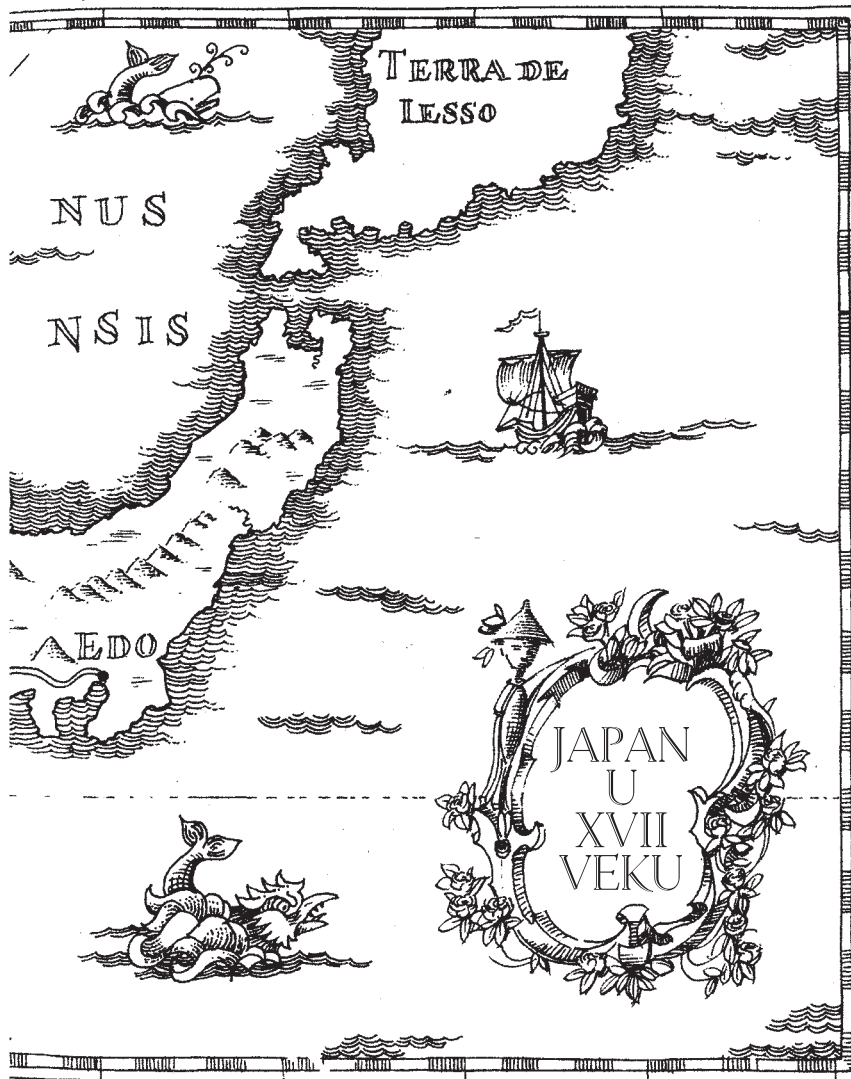

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

PUT ZA TOKAIDO

TERRA DE
LESSO

NUS

NSIS

EDO

JAPAN
U
XVII
VEKU

UVOD

DOKUDŽUCU

Japan, avgust 1612.

„Smrtonosni šunjač je najopasnija škorpija poznata čoveku“, objasnio je nindža i izvadio veliki crni primerak iz drvene kutije. Položio ga je u učenicu drhtavu ruku. „Naoružan, tih i smrtonosan, predstavlja savršenog ubicu.“

Učenica je zaludno pokušavala da spreči drhtavicu pred osmonogim stvorenjem. Puzalo je po njenoj koži, dok mu se žalac blistao u polumraku.

Klečala je pred nindžom u svećama osvetljenoj sobici, krcatoj keramičkim posudama, drvenim kutijama i malim kavezima, punim raznovrsnim otrovnim napicima, praškovima, biljkama i stvorenjima. Nindža joj je već pokazao krvavocrvene bobice, bodljikavu ribu, šarene žabe, dugonoge paukove i klupko crnih zmija – krajnje smrtonosna stvorenja.

„Jedan ubod smrtonosnog šunjača izaziva nepodnošljiv bol“, nastavi nindža, naslađujući se strahom u očima učenice. „Posle grčeva nastupa oduzetost, gubitak svesti i neumitna smrt.“

Učenica se, posle ovih reči, ukočila kao kamen. Pogledom je pratila šunjanje škorpije po ruci, ka vratu. Nindža je nastavio da govori, ne mareći za strašnu opasnost koja je pretila učenici.

„*Dokudžucu* ili veština baratanja otrovima sastavni je deo *nindžicua*. Na poslu ćeš shvatiti da je probadanje žrtve nožem nezgrapna i rizična tehnika. Trovanje je tiho, teško za otkrivanje i, ako se pravilno izvede, sasvim pouzdano.“

Škorpija je stigla do njenog vrata. Ušunjala se u privlačne senke duge, tamne kose. Okrenula je glavu, u nastojanju da izbegne stvorenje. Panično i plitko je disala.

„Naučiću te kako da vadiš otrov iz biljaka i životinja. Na kraju obuke ćeš znati koji otrov se nanosi na oružje, a koji se dodaje u hranu ili piće“, reče nindža. Pomilovao je obližnji kavez, nagnavši zmiju da nasrne na rešetke. „Razvićeš otpornost na te otrove, da bi izbegla nepotrebnu smrt od sopstvene ruke.“

Okrenuo se na vreme da vidi kako učenica pokušava da skloni škorpiju s vrata. Blago je odmahnuo glavom.

„Za veliki broj otrova postoji protivotrov. Naučiću te kako da ih spravljaš. Protiv nekih otrova ćeš se boriti sticanjem prirodnog imuniteta. Da bi to postigla, uzimaćeš sve veće doze otrova. Postoje i otrovi bez protivotrova.“

Zastao je ispred činije s vodom u kojoj je prebivao majušni oktopod, veličine bebine pesnice, s plavičastim prstenovima. „Ova divna životinjica je toliko moćna da može da ubije čoveka za nekoliko minuta. Preporučujem

upotrebu njegovog otrova u pićima poput *sakea* i *senča*, pošto je bezukusan.“

Učenica više nije mogla da trpi škorpiju na sebi. Ustremila se na stvorenjce, namerna da ga izbaci iz kose. Vrisnula je, kad je člankovito biće duboko zarilo žalac. Meso oko rane počeo da se nadima.

„Pomozite mi...“, promucala je kad joj je strahovit bol obuzeo ruku.

Nindža je bezosećajno posmatrao učenicu u grčevima. „Preživećeš“, odgovorio je. Uhvatio je škorpiju za rep i ubacio u kutiju. „Stara je i velika. Valja se čuvati sitnih ženki.“

Onesveščena učenica pade na pod.

1.

KOŠČICE

„Varaš!“, uskliknu devojčica.

„Ne, nije tačno!“, protestovao je Džek. Klečao je nasuprot sestrici u vrtu iza roditeljskog doma.

„Nego šta, nego varaš! Trebalo je da udariš dlanom o dlan pre nego što uhvatiš koščice.“

Odustao je od negodovanja. Izraz lažne nevinosti nije mogao da zavara Džes. Voleo je svoju sedmogodišnju sestricu svetloplavih očiju i kose mišje boje. Znao je da se strogo pridržava pravila. Najčešće je bila mirna kao jagnje, ali je u koščicama bila stroga i nepopustljiva, baš kao majka u domaćinstvu.

Džek podiže nekoliko ovčijih koščica sa zemlje i poče igru iz početka. Izabrali su kosti veličine kamenčića. Zaoblile su se po ivicama od čestog igranja tokom leta. Bele kosti bile su čudnovato hladne pod rukom, uprkos omorini.

„Kladim se da nećeš nadmašiti moju dvojčicu!“, izazivala ga je Džes.

Džek je prihvatio izazov i spustio četiri koščice na tle. Bacio je petu visoko u vazduh. Udario je dlanom o dlan i pokupio koščicu sa zemlje, a zatim i onu u vazduhu. S lakoćom je ponavljao poteze, sve dok u ruci nije imao svih pet koščica.

„Jediničica“, reče Džek.

Džes nije delovala impresionirano. Ubrala je krasuljak iz trave, praveći se da joj je dosadno.

Džek je razbacao kosti i odigrao još jednu partiju, bez vidljivog napora.

„Dvojčica!“, uskliknuo je pre nego što je bacio kosti na travu. Bacio je jednu u vazduh i udario dlanom o dlan. Uspeo je da uhvati tri pre nego što je dohvatio onu u vazduhu.

„Trojčica!“, uskliknu Džes, ne skrivajući iznenađenje.

Džek je, s osmehom na usnama, pobacao koščice za poslednju rundu.

Grmljavina je tutnjala izdaleka, sa sve mračnijeg neba. Vazduh je bio sve gušći i vlažniji. Najavljivao je letnju oluju. Dečak nije obraćao pažnju na vremenske prilike. Usredsredio se na neposredni izazov. Pokušaće da odjednom uhvati sve četiri koščice.

Bacio je kosku visoko u vazduh. Udario je dlanom u dlan, istovremeno sa snažnim atmosferskim pražnjenjem! Svetlosna strela zapara nebo i udari u vrh dalekog brda, zapalivši drvo. Gorelo je krvavocrvenim plamenom, na sve crnjem nebu. Džek nije dozvolio da mu išta odvuče pažnju. Pokupio je četiri koščice i uhvatio petu nadomak tla.

„Uspeo sam! Uspeo sam! Dohvatio sam četiri odjedanput!“, likovao je Džek.

Pobednički se okrenuo da odmeri sestru, ali nje nigde nije bilo.

Iščezla je, a za njom i sunce. Kipućim nebesima su se valjali olujni oblaci, crni kao katran.

S nevericom je posmatrao naprečac razgoropađenu prirodu. Osetio je da nešto migolji u stisnutoj pesnici. Učinilo mu se da se koščice *kreću*.

Oprezno je raširio prste.

Zinuo je od čuda. Ugledao je četiri sićušne škorpije na dlanu.

Opkolile su preostalu belu kost. Napadale su je opasnim repovima. Smrtonosni otrov se blistao na oštrim bodljama.

Jedna od škorpija se okrenula i požurila uz podlakticu. Džek ih je panično otresao. Sve škorpije padoše na travu i pojuriše ka kući.

„Majko! Majko!“, vrisnuo je i smesta pomislio na Džes.

„Džes? *Majko?*“, povikao je što ga grlo nosi.

Nije bilo odgovora.

Čuo je majku. Tiho je pevušila u kuhinji:

Čovek od reči, umesto dela
kao vrt je pun korova
a kad korov počne da džiklja
liči na vrt prekriven snegom...*

Džek pojuri niz uski hodnik ka kuhinji.

Unutrašnjost kuće se gubila u tami. Unutra je bilo mračno i vlažno, kao u katakombama. Tračak svetla se provlačio kroz odškrinuta kuhinjska vrata. Iznutra je dopirao majčin glas. Dizao se i padao kao pesma vetra:

*A kad sneg počne da pada,
liči na pticu na zidu,*

* Stara dečja pesmica „Čovek od reči, umesto dela“. Smatra se da vodi poreklo iz komada Džona Flečera (pisac pozorišnih komada, 1570–1625) *Lover's Progress* (Dela, ne reči, Sc. 6. treći čin).

*a kad ptica odleti,
liči na sokola na nebu...*

Džek baci pogled kroz pukotinu. Video je majku. Sedela je u kecelji, leđima okrenuta vratima. Ljuštila je krompir velikim nožem zakrivljene oštrice. U sobi je gorela samo jedna sveća. Senka noža na zidu je izgledala monstruozno, kao samurajski mač.

*Kad nebo počne da urla,
pomislićete da je lav pred vratima...*

Džek gurnu kuhinjska vrata. Škripala su, tarući se o pod, ali majka nije digla glavu, niti se okrenula. „Majko?“, rekao je. „Da li si me čula...?“

*Kad vrata zaškripe,
trgnućeš se kao ošinit štapom po leđima...*

„Majko! Zašto mi ne odgovoriš?“

Kiša je padala tako jako da je zvučala kao riba što cvrči na tiganju. Džek prekorači preko praga i pođe ka majci. I dalje je sedela leđima okrenuta vratima. Prsti su joj grozničavo radili. Ljuštila je krompir za krompirom.

*A kad te leđa zabole,
mislićeš da si dobio nož u srce...*

Džek cimnu majku za kecelju. „Majko? Kako si?“

Iz druge sobe dopre prigušeni vrisak. Majka se napokon okrete i progovori grubim, hrapavim glasom.

*A kad ti srce prokrvari,
mrtav si, mrtav si, mrtav si zasigurno.*

Džek je posmatrao upale očne duplje i masnu, vašljivu kosu stare veštice. Osoba koju je smatrao majkom podiže nož i zamahnu ka njegovom grlu. Ljuska krompira je visila s oštrice, kao komad sveže odrane kože.

„Mrtav si zasigurno, *gajdžine!*“, pištala je izborana veštica. Dečak uzmače pred njenim trulim dahom.

Jurnuo je ka vratima praćen okrutnim smehom.

Čuo je prigušene krike iz unutrašnjosti kuće. Uleteo je u dnevnu sobu.

Ugledao je veliku, ocu omiljenu, fotelju ispred kamina. Plamenovi su osvetljavali priliku u ogrtaču.

„Oče?“, čežnjivo će Džek.

„Grešiš, *gajdžine*. Tvoj otac je mrtav.“

Nepoznati je ispružio čvornovate prste u crnoj rukavici i pokazao na opruženo telo Džekovog oca. Ležao je slomljen i okrvavljen u uglu sobe. Džek ustuknu, suočen sa strašnom sudbinom svoga oca. Pod se zaljulja kao brodska paluba.

Prilika u ogrtaču jednim skokom pređe razdaljinu između fotelje i prozorskog okvira. Uljez je držao Džes u naručju.

Džek pretrnu od užasa.

Prepoznao je usamljeno blistavozeleno oko. Motrilo ga je kroz prorez u kapuljači. Pred njim je bio Dokugan Rju, od glave do pete odeven u crni *šinobi šozoku*, odeždu nindži.

Zmajevo Oko. Ubica njegovog oca i njegov nemilosrdni progonitelj sad je otimao njegovu sestricu.

„Ne!“, zaurlao je Džek. Bacio se preko sobe da bi je spasao.

Nindže su se stvorile niotkuda, kao gomila crnih udovica. Nasrnuli su na njega sa svih strana. Odbio ih je od sebe, po

cenu velikog napora. Kad god bi porazio jednog bezličnog neprijatelja, zamenu bi ga drugi.

„Drugi put, *gajdzine!*“, prosiktao je Zmajevo Oko, pre nego što se okrenuo i nestao u razbesneloj oluji. „Nisam zaboravio priručnik.“

2.

PRIRUČNIK

Bleda svetlost zore se provlačila kroz maleni prozor. Kiša je lenjo kapala s gornje na donju prozorsku dasku.

Nečije oko je posmatralo Džeka iz pomrčine.

Nije pripadalo Dokugan Rjuu.

Pripadalo je darma lutki, daru senseja Jamade, učitelja zena. Dobio ju je prve nedelje obuke u *Niten Iči Rjuu*, Jedin-stvenoj školi dva neba, u Kjotu.

Više od godinu dana je prošlo od Džekovog sudbono-
snog dolaska u Japan, nakon napada nindži na trgovački
brod. Morao je da se bori za život na palubi broda kojim
je upravljao njegov otac. Džeka je, kao jedinog preživelog s
broda, spasio legendarni ratnik Masamoto Takeši, osnivač
ove samurajske škole.

Ranjeni dečak, bez porodice, prijatelja i znanja japan-
skog, nije imao druge nego da radi što god mu se kaže. Valja
znati da, njegov zaštitnik Masamoto nije trpeo neposlušnost.
Legendarni ratnik je posinio stranca, brodolomnika.

Dečak je neprestano snevao da se vrati kući i sretne sa sestrom, Džes, jedinim preostalim članom porodice. Snovi su se često preobražavali u noćne more, zahvaljujući dušmaninu Zmajevom Oku. Nindža se namerio na priručnik, očevo navigacioni dnevnik. Rešio je da ga se dokopa po svaku cenu. Ne bi prezao ni od ubistva dečaka Džekovih godina.

Mala, drvena daruma lutka je nastavila da ga posmatra u tami, kao da se jednim okom podsmeva njegovim nevoljama. Džek se setio kad im je sensej Jamada naložio da nacrtaju desno oko lutke i požele želju. Rekao im je da nacrtaju drugo, kad se ta želja ispuni. Na svoju žalost je uvideo da *njegova* želja od početka godine ni je nimalo napredovala ka ostvarenju.

Prevrtao se u očajanju. Zario je lice u *futon*. Nije hteo da ostali učenici čuju njegove jecaje kroz tanke, papirnate zidove sobice u *Šiši-no-mau*, dvorani Lavova.

„Kako si, Džek?“ čuo je šapat na japanskom, s druge strane *šodži* vrata.

Čuo je otvaranje vrata i prepoznao nejasne obrise najbolje prijateljice, Akiko i njenog rođaka Jamata, mlađeg Masamotovog sina. Tiho su kliznuli u njegovu odaju. Akiko kleknu kraj Džekove postelje. Nosila je večernji kimono od kremkaste svile. Vezala je dugu, tamnu kosu u rep.

„Čuli smo krik“, nastavi Akiko. Zabrinuto ga je posmatrala, blago iskošenim očima.

„Pomislili smo da si u nevolji“, reče Jamato, žilav dečak Džekovih godina, s očima boje kestena i kratkom crnom kosom. „Izgledaš kao neko ko je video duha.“

Džek otre znoj sa čela drhtavom rukom. Pokušao je da se smiri. San je bio tako upečatljiv i stvaran. Tresao se zbog slike otete Džes.

„Sanjao sam Zmajevu Oko... Provalio je u našu kuću... Kidnapovao je moju sestricu...“ Duboko je udahnuo da bi se smirio.

Ponadao se da će ga Akiko pomilovati da bi ga utešila, iako je poznao ovdašnje prilike. Znao je da je vaspitanje sprečava da javno ispolji osećanja. Umesto toga se saosećajno nasmešila.

„Džek, to je samo san“, reče Akiko.

Jamato klimnu i dodade: „Zmajevu oko sigurno nije u Engleskoj.“

„Znam“, složio se Džek i duboko udahnuo, „ali ni ja nisam u Engleskoj. Bio bih na pola puta kući da *Aleksandrija* nije napadnuta. Umesto toga sedim na drugom kraju sveta. Ne znam šta se dešava sa Džes. Ovde sam pod zaštitom vašeg oca, ali o njoj nema ko da brine.“

Džeku grunuše suze na oči.

„Zar nisi rekao da se susedka brine o njoj?“, pitala ga je Akiko.

„Gospođa Vinters je stara“, reče Džek. Zabrinuto je vrteo glavom. „Ne može da radi. Brzo će potrošiti očev novac. Starica bi se mogla razboleti i umreti... baš kao i moja majka! Vlasti će strpati Džes u sirotište ako ostane bez staratelja.“

„Šta je to sirotište?“, pitao je Jamato.

„Mesto slično zatvoru, namenjeno prošnjacima i deci bez roditelja. Moraće da tuca kamen za puteve, raspliće staru užad, ili drobi kosti za đubrivo. Hrana je tamo veoma oskudna. Deca se tuku za svaki zalogaj. Kako će to preživeti?“

Džek zari lice u šake. Nije mogao da pomogne jedinom članu porodice. Baš kao što je bio bespomoćan kad se otac borio s nindžom na brodu. Nije mogao da mu pomogne. Udarao je po jastuku, razočaran svojom nemoći. Akiko i Jamato su nemo posmatrali kako se oslobađa besa.